ÎNTOARCEREA DE PE PLANETA EI BI

---

de Milivoj Andjelcov

Traducerea: Vasile Oroian

18 Ianuarie 2021.

Pe la ora 17.00, ora locală, nu mi-am mai putut înăbuşi neliniştea. Era ca şi cum toate visele şi speranţele mele, precum şi o frică ascunsă şi inexplicabilă mi s-ar fi strîns într-un nod în gît şi acum parcă mă sugrumau pulsînd într-un ritm accelerat şi nervos. M-am îndreptat spre hubloul cel mai apropiat, geamul oglindea atît faţa mea congestionată cît şi miile de lumini multicolore clipitoare de pe panoul de control. Am apăsat pe un buton şi obloanele au dispărut undeva în adîncuri, însoţite de un sunet abia auzit, de parcă o pală de vînt de nisip ar fi izbit geamul hubioului. Mai întîi am văzut luminile nenumăratelor stele — de la cele mai mici care străpung întunericul, ca vîrfurile acelor, pînă la cele de mărimea unei nuci. Liniştite, fără să clipească, radiante şi imobile, erau parcă suspendate pe fundalul întunecat. Apoi am realizat imensa adîncime a spaţiului — o distanţă de neconceput mă separa de stele. Un NIMIC tridimensional, negru, fără de sfîrşit. Din cînd în cînd, în apropierea navei se putea zări praf strălucitor şi rareori cîte o şuviţă palidă, fină — ca atunci cînd închizi ochii şi strîngi foarte bine pleoapele. Totuşi, nu ştiu dacă toate existau într-adevăr sau erau numai o reflexie a ochilor mei încordaţi şi obosiţi.

Aşa cum mai făcusem şi altădată am încercat în zadar să recunosc vreo constelaţie — cerul în această parte a galaxiei nu-mi spunea nimic. Resemnat, am apăsat pe buton — obloanele s-au ridicat din adîncuri acompaniate asemănător vîntului de nisip şi din nou mi-am văzut propria imagine şi sala de control în geamul hubloului.

Şiruri lungi de calcule complicate făcute de calculatorul central parcă clipoceau apărînd pe marele ecran. Căpitanul navei, Igor Majinovici, le studia cu atenţie şi transfera unele numere la loc sigur pe un ecran mai mic. Mi-a aruncat o privire rapidă şi apoi a continuat cu calculele. Cînd ultimul şir de numere au pălit, fără să-şi ridice capul, a spus cu o voce stranie, parcă gîtuită.

— Va fi în raza noastră vizuală, în mai puţin de un minut.

Tonul pe care-l folosise îmi îndreptăţea neliniştea. Toţi aceşti ani, petrecuţi împreună în spaţiu, ne învăţaseră să ne înţelegem în puţine cuvinte.

— Ce constelaţie? am întrebat, încercînd să păstrez un ton neutru. Simţeam un fel de greutate pe umeri şi nodul din gît

începuse să pulseze viguros.

— Constelaţie? Nu mai e vorba de constelaţii, ci de sistemul solar, auzi? De sistemul nostru!

Cum aş putea descrie fericirea fără margini ce ne-a cuprins cînd am văzut lumina îndepărtată a Soarelui pe marele ecran. Palid şi abia zărindu-se printre stelele mai apropiate, mai mari şi mai strălucitoare, Soarele părea să ne încălzească chiar de la acea distanţă înfricoşătoare. Era lumina sistemului nostru solar, lumea şi casa oamenilor, văzută pentru prima dată după 15 ani de călătorie prin infinităţile spaţiului.

Ne întorceam pe Pămînt mai devreme decît s-ar fi putut oricine aştepta — după numai 80 de ani. Călătoria dinspre Pămînt durase 14 ani, reîntoarcerea era însă mult mai rapidă — mai puţin de un an ne trebuia să străbatem aceeaşi distanţă cu această navă intergalactică construită pe planeta Ei Bi. Totuşi, bătălia cu timpul era piedută. Ştiam că nu vom mai întîlni pe nimeni cunoscut pe Pămînt; datorită fluctuaţiilor timpului trecuseră 80 de ani de la plecarea noastră.

Îmbătrîniţi doar cu 15 ani, urma să aterizăm pe planeta noastră unde se scursese aproape un secol. Totuşi, alergam grăbiţi, cu toată puterea motoarelor, să îmbrăţişăm Pămîntul şi pe oamenii lui.

Chiar şi acum, după mai mult de 15 ani, îmi amintesc clar cuvintele preşedintelui Naţiunilor Unite la ceremonia lansării noastre în spaţiu:

„Adunarea Generală a Naţiunilor Unite v-a ales să fiţi emisarii Pămîntului şi ai rasei umane ca răspuns la invitaţia trimisă de îndepărtata planetă Ei Bi către toate formele de viaţă necunoscute, prietenoase şi raţionale din galaxie. Vă îmbarcaţi pentru o călătorie lungă spre o civilizaţie mai dezvoltată şi mai veche ca a noastră. Nici unul dintre noi nu va trăi să vă vadă întorcîndu-vă, dar cunoştinţele pe care le veţi aduce generaţiilor viitoare, cunoştinţe pe care nici nu ni le putem imagina azi, vor însemna un pas decisiv în dezvoltarea rasei umane pe Pămînt. Pasul acesta e comparabil cu acel moment insondabil din timpurile preistorice cînd strămoşul nostru s-a strecurat afară din oceanul călduţ pe ţărmul inospitalier. Acesta a fost momentul cînd a început pe Pămînt adevărata viaţă, aventura care a făcut posibilă apariţia inteligenţei, a raţiunii, a rasei umane. Astăzi, din nou sîntem în faţa unei asemenea încercări.

Poate că minunata noastră planetă este doar o haltă între oceanul sărat din care ne tragem şi oceanul înstelat unde vom locui pînă la urmă. Dar toate acestea fără îndoială că le ştiţi. Vă trimitem ca ambasadori ai păcii, prieteniei şi bunăvoinţei omenirii de pe îndepărtata planetă Pămînt. Să nu uitaţi asta niciodată!”

Aceste cuvinte, înscrise pe prima pagină a jurnalului nostru de bord, au rămas adînc încrustate în conştiinţa noastră. Cîtă dreptate avusese bătrînul preşedinte! Ne întoarcem pe Pămînt aducînd cele mai preţioase cunoştinţe dobîndite de o civilizaţie cu o istorie ce o depăşea cu mult pe a noastră. Aducem cu noi dezvăluirea tuturor secretelor pentru paleontologi, ingineri, fizicieni, medici, biochimişti şi experţi în genetică, hărţi detaliate ale galaxiei noastre şi a celor învecinate, răspunsuri la toate întrebările teologice şi la multe întrebări filosofice pe care omenirea se tot străduieşte să le rezolve de la naşterea sa. În sfîrşit, cel mai preţios lucru, experienţa enormă a unei civilizaţii progresiste şi înţelepte, mult asemănătoare civilizaţiei noastre.

Dar mai sînt încă peste patru luni de călătorie pînă la Pămînt. Foarte mult dacă ţii seama de nerăbdarea noastră. Nu chiar aşa de mult dacă-ţi aminteşti că ne-au trebuit aproape cinci ani să acoperim aceeaşi distanţă cu vechea noastră navă.

26 Martie 2021.

Zilele trec monoton, după program. Între orele 6:00 şi 18:00 trimitem fără încetare şiruri de mesaje scurte. Fiecare din ele conţin codul nostru de identificare şi extrase din cele mai importante materiale ştiinţifice pe care le aducem de pe planeta Ei Bi. Ştiu că toate rămîn mult în urmă din cauza vitezei cu care călătorim. Totuşi, ca şi în lunile precedente, trimitem cu regularitate mesaje în spaţiul întunecat, îngheţat. Călătoria noastră este o aventură nesigură şi aceste semnale sînt urmele noastre. Ele vor ajunge sigur pe Pămînt într-o zi şi vor fi primite de urmaşii noştri.

În timpul orelor rămase, încerc să fiu împreună cu cît mai mulţi membri ai echipei noastre. Iau parte cu sfinţenie la toate partidele de ping-pong, mini-baschet, şah şi lupte greco-romane. Fac băi de soare în solarium şi înainte de a mă culca conectez ecranul din camera mea la circuitul de televiziune.

În ultimii ani, cel mai popular şi mai frecvent program era

unul care fusese filmat chiar pe navă. Începe cu figura unei stewardese în prim plan vorbind cu o voce catifelată:

— Bună ziua. Vă vorbeşte gazda aeronavei. Am decolat pentru planeta Pămînt pe care ajungem după 14 ani, 2 luni, opt zile, 13 ore, 56 minute şi 48 secunde. Va rog sa mă scuzaţi, 18 secunde. Vom zbura la altitudinea de 350 milioane pînă la 1000 milioane kilometri. Vremea va fi plăcută, cu o uşoară briză de la instalaţia de aer condiţionat. Pentru distracţia dumneavoastră, compania noastră a angajat diferite comete însoţitoare pentru fiecare 7 ani ai excursiei. Vă rugăm să nu aruncaţi nimic prin hublouri şi să folosiţi doar uşa din faţă pentru ieşirea din aeronavă. Vă mulţumim pentru atenţie.

Apoi camera s-a îndepărtat pînă cînd a devenit evident că stewardesa era doar o imagine pe care calculatorul o proiectase pe ecranul central.

Toate aceste condiţii sintetice de viaţă, deşi aproape atingeau perfecţiunea, nu puteau şterge din adîncurile subconştientului ideea că sîntem un boţ de materie solidă care alunecă prin NIMIC şi eternitate, prin SPAŢIUL şi TIMPUL nesfîrşit. Eram puşi în faţa realităţii acestor concepte abstracte care scăpau experienţei umane şi criteriilor pămînteşti. Realitatea acestor abstracţii, fără început şi fără sfîrşit, independente de voinţa şi gîndirea umană, există dintotdeauna în singurătatea îngheţată a spaţiului, pînă am devenit noi conştienţi de ea, aşa cum va rămîne să existe şi după trecerea noastră.

În grupul nostru, în momentele de vîrf ale competiţiilor, cînd trupurile şi minţile membrilor echipei erau coordonate şi concentrate să cîştige un punct, să marcheze un coş, să fie campioni, reuşeam, în cele din urmă, să reactivăm în noi dorinţa de autodepăşire şi încredere în sine. Apoi, în zilele ce urmau, puteam din nou face faţă nemărginirii Spaţiului, eliberaţi de complexele create de numeroase limitări impuse de corpurile noastre fragile.

Participaserăm la un eveniment extraordinar, întîlnirea a două civilizaţii în infinitatea Spaţiului. Una care trecea neîncetat în nefiinţă şi cealaltă, nouă, entuziastă, de pe un mic sistem la periferia galaxiei. Pentru prima oară întreaga cunoaştere dobîndită pe parcursul unei civilizaţii nu va fi strivită de îngheţul încet dar autodistrugător al incomensurabilei eternităţi cuprinzînd timpul cosmic, expansiunea fără capăt şi

necunoscute dimensiuni. Un ciclu complet de viaţă urma să fie revitalizat în altul, tinereţea şi entuziasmul urmau să se îmbogăţească cu experienţă, înţelepciune, cunoaştere. Dar va permite oare Spaţiul ca acest proces să se desfăşoare, va permite ca un rest de viaţă şi raţiune să se combine cu un spirit proaspăt şi tînăr, oare forţele biochimice ale vieţii, raţiunea şi inteligenţa se vor putea uni, nepedepsite, să contrazică legile eternităţii? Şi oare această rasă periferică, imperfectă, dar de o excepţională vigoare şi ambiţie, neţărmurită şi nemăsurată încredere în sine, va fi în stare să implanteze această schimbare în însăşi substanţa şi armonia întregii galaxii?

Acum oamenii care-şi folosesc raţiunea pentru a distruge Timpul şi Spaţiul se vor opri doar în faţa Eternei Materii cu adevărat indestructibile, din care totul a apărut şi în care totul se va întoarce.

Azi, pe la orele 19:00, Pămîntul va putea fi văzut, în sfîrşit. Mic, un punct palid în nemărginirea Spaţiului... Mai mult de o oră, cît timp l-am putut zări, am stat lîngă hubloul din bibliotecă. Vom ateriza pe Pămînt în mai puţin de o lună, pe 21 aprilie. E din ce în ce mai greu de aşteptat, nerăbdarea creşte continuu. La ora 20:23 Pămîntul a fost acoperit de globul strălucitor al Soarelui, conturîndu-se pe fundalul negru, mare cît o portocală.

20 Aprilie 2021.

Eram în biblioteca de microfilme cînd căpitanul navei a apărut pe ecran:

— Atenţiune, către echipajul navei! Toată lumea la posturi! La orele 21:27 şi 00 secunde intră în vigoare regulile pentru intrare normală pe orbită planetară. Ţinta: Planeta Pămînt. Numărătoarea inversă începe la orele 21:26 şi 30 secunde. Tăcu cîteva minute apoi continuă cu o voce joasă:

— Prieteni, Pămîntul nostru e în faţa noastră. Mîine dimineaţă vom fi în stare să intrăm în legătură cu el. Dar nu uitaţi că s-au scurs 80 de ani pe Pămînt. Aştept de la fiecare din voi să continue să-şi îndeplinească sarcinile obişnuite, orice s-ar întîmpla. În orice caz, ca fiecare dintre voi, sper că mîine va fi o zi şi pentru noi pe planeta noastră.

21 Aprilie 2021.

La ora 07,48 în camera de control izbucni o voce clară,

răsunătoare, care ne izbi la fel de ascuţit ca un fascicul laser.

„Aici planeta Pămînt. Am primit codul vostru de identificare. Pretindeţi că sînteţi crucişătorul spaţial «Naţiunile Unite ale planetei Pămînt», lansat în zbor interplanetar în direcţia planetei Ei Bi în 2005. Echipamentele noastre indică o navă diferită, de origine necunoscută. Aşteptăm explicaţii”.

— Aici căpitanul navei. Observaţiile sînt corecte. Aceasta este o navă de pe planeta Ei Bi care a fost dăruită Naţiunilor Unite de pe planeta Pămînt. Nava este în exclusivitate sub comanda noastră. Echipajul este acelaşi cu al crucişătorului „Naţiunile Unite ale planetei Pămînt”. Nu transportăm locuitori de pe alte planete şi nu sîntem supuşi nici unei influenţe străine. Vă rugăm informaţi imediat pe Preşedintele Naţiunilor Unite de sosirea noastră, parola de identificare în circumstanţe speciale este „Apollo”. Aşteptăm răspunsul la parolă. Timp de cîteva secunde lungi, singurul lucru pe care-l puteam auzi erau îndepărtate descărcări electrice, apoi din nou vocea:

— Datele au fost confirmate, explicaţiile acceptate. Vă aşteptăm în 79 ani, 10 luni şi 2 zile. Pe baza vitezei pe care o aveţi am calculat că într-adevăr e posibil să sosiţi atît de devreme. Aterizaţi pe Cîmpul E.L.I. punctul 71/08 conform indicaţiilor de pe hărţile voastre. Cosmodromul e gata să vă primească. Bine aţi venit pe Pămînt!

Toată lumea din sala de control zîmbea fericită. Călătoria se încheiase. Pămîntul ne primea cu braţele deschise! Căpitanul Igor întrerupse legătura şi comută pe interfon.

— Vă vorbeşte căpitanul navei. Ordin către Camera Maşinilor. Reduceţi imediat viteza la minimum! Ordinul de utilizare a regulilor pentru intrare normală pe orbita planetară se suspendă! Veţi fi informaţi la timpul potrivit despre noua traiectorie. Ordin spre camera de navigaţie! Calculaţi o nouă traiectorie a navei în paralel cu mişcarea Pămîntului în jurul Soarelui, la distanţa maximă care mai permite menţinerea comunicaţiilor. L-am privit neştiind ce să cred. Ceva se întîmplase...

Aceeaşi întrebare a venit aproape simultan din camera maşinilor şi cea de navigaţie:

— Vă rugăm repetaţi ordinul!

Într-o tăcere absolută, căpitanul a repetat ordinul cuvînt cu cuvînt. Apoi a adăugat: Cer să fie imediat îndeplinit! Convoc

urgent adularea Consiliului navei! Închise interfonul şi-şi trecu obosit mîna peste frunte. Mi-am părăsit postul de transmisie. Ceea ce se întîmpla era mult mai important. M-am apropiat de biroul lui Igor şi, privindu-l cu atenţie, i-am zis încet:

— Nu înţeleg. Ştiu că niciodată nu poţi fi destul de precaut, dar mă tem că de astă dată nu ai suficiente argumente pentru un asemenea comportament extremist. Sînt sigur că membrii Consiliului îţi vor spune acelaşi lucru.

Era în mod evident extenuat, dar în ochi şi în expresia feţei nu puteam zări nimic neobişnuit, nelalocul lui.

Igor se uită doar la mine şi, fără să răspundă, comută linia de comunicaţie.

— Alo, Pămîntul! Aşteptăm în continuare răspunsul la parola pentru circumstanţe deosebite. Reglă receptorul, dar doar zgomotul de fond se putea auzi. După mai mult de un minut, aceeaşi voce de mai înainte anunţă:

— Repet. Veţi ateriza pe Cîmpul E.L.I. 93. Punctul 71/08. Bine aţi venit pe Pămînt! Igor răspunse cu o voce hotărîtă:

— Aşteptăm răspunsul la parolă. Toate instrucţiunile de aterizare au fost amînate pînă ce primim răspunsul. De data aceasta răspunsul veni imediat:

— Nu e nevoie să aşteptaţi răspunsul. Acţionaţi în conformitate cu instrucţiunile!

— Cer să vorbesc urgent cu Preşedintele Naţiunilor Unite de pe Pămînt.

Urmă o pauză lungă ca şi cum vorbitorul invizibil îşi aduna informaţii suplimentare şi instrucţiuni.

— Pe Pămînt s-au petrecut schimbări importante. Naţiunile Unite au fost dizolvate în urmă cu 8 ani. Acţionaţi conform instrucţiunilor. Pentru o clipă, Igor se uită la feţele noastre, căutînd să ne surprindă reacţiile. Pe lîngă echipajul obişnuit erau prezenţi şi toţi membrii Consiliului, urmărind cu atenţie convorbirea. Pe feţele lor se puteau citi şi multe întrebări nepuse. Apoi Igor, liniştit dar ferm, vorbi în microfon:

— Nu accept instrucţiuni de la un calculator oarecare. Cer să vorbesc preşedintelui oficial al civilizaţiei umane. Ne-am uitat unii la alţii cu stupoare. Un calculator? Cum e posibil? Cum a ajuns căpitanul la această concluzie? Aşteptam nervoşi replica. Numai zumzetul aparatelor de condiţionat aerul puteau fi auzite în sala de control. Vocea ripostă repede, cu acelaşi ton, fără să

afişeze enervare sau protest.

— Vorbiţi cu preşedintele autorizat şi responsabil al Planetei Pămînt. Nu sînt un calculator oarecare, ci TWE-03 — Calculatorul Central al Biroului Federal al Planetei Pămînt pentru crearea şi regenerarea de calculatoare, roboţi, transformatoare şi dispozitive. Funcţia mea este aceea de împuternicit central al Pămîntului. Comunicaţia cu reprezentanţi ai rasei umane este posibilă doar pe Pămînt. Toţi supravieţuitorii rasei umane şi a celor înrudite sînt în rezervaţii cu atmosferă întreţinută. Aveţi nevoie de costume de scafandru la aterizare, atmosfera este toxică pentru orice formă de viaţă care foloseşte oxigen. Acţionaţi conform instrucţiunilor. Conversaţie încheiată.

Apoi tot ce se mai auzi era un bîzîit îndepărtat Capitanul mai făcu cîteva încercări să restabilească contactul — orice informaţie cît de mică era acum de o excepţională importanţă, dar vocea nu se mai auzi. Pămîntul era tăcut, învăluit în nori.

În cele din urmă, Igor reluă microfonul:

— Aţi auzit? spuse el membrilor Consiliului. Situaţia este foarte critică şi în plus neclară. Unde sînt oamenii? Ce s-a întîmplat cu Naţiunile Unite? De ce nu ştia calculatorul parola de recunoaştere în circumstanţe extraordinare? Codul era cunoscut doar de Preşedintele Naţiunilor Unite şi de Preşedintele Comitetului pentru Cercetări Cosmice. Calculatorul nu-l ştia pentru că n-a fost programat şi pus în funcţiune de aceste autorităţi ! Este evident că acest calculator operează acum independent de oameni. Cine ştie în ce scop! Mi-e teamă că avem de-a face cu o formă perfectă de calculator electronic care emite ordine după bunul său plac tiranizînd întreaga planetă. Se pare că Pămîntul, în atmosfera sa poluată, este acum sub stăpînirea unor maşini care au dobîndit puterea de a se regenera, reproduce şi organiza. Aş vrea să aud propunerile dv. în ceea ce ne priveşte...

M-am reîntors la sistemul meu de transmisiuni. Dacă or fi existînd oameni pe undeva, atunci munca mea ar avea rost. Dar dacă nu mai există sau dacă n-au dispozitivele necesare pentru comunicaţie? M-am uitat la membrii Consiliului navei. Toţi şapte tocmai decideau asupra posibilităţii ca nu numai nava dar poate întregul pămînt şi rasa umană... Am trimis codul de identificare în spaţiu şi apoi am început să transmit următorul mesaj — din domeniul chimiei organice. Dacă erau cumva oameni undeva,

m-am gîndit. L-am trimis repede, cît am putut de repede, mai repede ca oricînd... Cît mai multe informaţii preţioase de pe planeta Ei Bi trebuie transmise, poate mai există oameni undeva...

23 Aprilie 2021.

De trei zile nava noastră alunecă uşor prin spaţiu, cu toate antenele sale îndreptate spre Pămînt. Fără încetare, transmitem mesaje oamenilor şi analizăm toate sunetele pe care le prindem din spaţiu. La început era tăcere absolută peste tot. Apoi, cu o frecvenţă din ce în ce mai mare, am auzit navele automate care ne urmăreau. Evident, Calculatorul Central luase măsuri. De altfel, din a doua zi, spaţiul se umplu de freamătul lor. Şansele să ne prindă erau neglijabile. Era doar o demonstraţie de forţă. Probabilitatea de a găsi acul în carul cu fîn ar fi fost mai mare. Alergam prin spaţiu, totuşi cu laserii gata de acţiune. Nava acoperită de antene şi aparate de tot felul plana în spaţiu. În afara comunicaţiilor despre războiul automat pe care Pămîntul îl purta împotriva noastră, spaţiul rămînea mut. Nici o vorbă omenească. Nici un sunet. Am renunţat la aşteptare cu vreo două ore mai tîrziu decît de obicei, neliniştiţi şi îngrijoraţi de ce se întîmplase cu oamenii, cu întreaga rasă umană!

24 Aprilie 2021.

Noaptea trecută n-am putut adormi multă vreme. Era aproape ora 2:00, ora navei, cînd un gînd mi-a fulgerat prin minte. Aproape am alergat la biblioteca de microfilme şi din masa de materiale despre planeta Ei Bi am selectat documente despre istoria ei. Studiasem materialele doar superficial, concentrîndu-ne mai mult asupra disciplinelor ştiinţifice care mi se păreau de utilitate imediată. Mă gîndisem că le voi studia mai profund pe Pămînt, într-o casă pe malul mării, cu soarele, uşoara briză a primăverii şi mirosul ierbii tinere pătrunzîndu-mi pe fereastră. În loc de toate acestea an studiat materialul febril, cu murmurul uşor a aparatului de aer condiţionat în spate, la 250 000 kilometri de Pămînt.

Mi-au trebuit mai mult de patru ore ca să termin. Am separat cu grijă toate microfilmele de care aveam nevoie să întocmesc un raport căpitanului, apoi m-am reîntors în cameră şi am căzut într-un somn adînc. La ora 9:00 eram în sala de

Control. Anticipasem privirea lui Igor plină de reproş şi-mi pregătisem cuvintele cu care să-l familiarizez cu descoperirea mea şi să-i explic importanţa, dată fiind situaţia noastră. El era inginer electronist şi nu mă aşteptam să fie prea interesat în istoria planetei Ei Bi. Dar el nici nu m-a observat măcar. Toate difuzoarele erau conectate la linia de comunicaţie şi reproduceau vocea întreruptă şi neinteligibilă a cuiva care avea desigur o staţie radio foarte slabă. Recepţionam doar silabe individuale, foarte rar cîte un cuvînt întreg. Dar vocea era fără îndoială a unei fiinţe umane! Puteai simţi asta în fericirea şi speranţa, entuziasmul şi neajutorarea ce o însoţeau. Era mai degrabă un mesaj nearticulat care se pierdea într-un fîşîit, se întrerupea.

Apoi apărea din nou.

— Om... mă... rumbe... pri... borin com... estein... lumi... sii... ntrea... netă... mirdo... ceri... maima maibi... siti... tab... dolfi... apu... rele... vius arun... trei... verzi spre... lută... ilsu... minisui... ris.

— Se înregistrează mesajul în Sala de comunicaţie. Aparent, se repetă acelaşi text. Dacă este aşa, vom şti în curînd ce înseamnă, vom putea uni aceste silabe dispersate într-un tot, pietricelele într-un mozaic — zise Igor. După mai puţin de 10 minute, comunicaţia se întrerupse. Numai sunetul îndepărtatelor descărcări electrice se mai putea auzi în difuzoare.

— Hai să mergem în Sala Comunicaţiilor, zise Igor.

— Datele au fost introduse în calculator, ne informă primul ofiţer al Sălii de Control. Vom avea rezultatul din moment în moment. Apoi lumina care venea de la indicatoarele Calculatorului încremeni şi Igor comandă: Ieşirea pe ecranul central!

Şiruri de litere fosforescente de un verde pal apărură pe ecran şi toţi citirăm înfriguraţi.

Homo cheamă porumbelul! Ştiu despre primul zbor în cosmos. Inima este în cer. Puncte luminoase roşii au năpădit întreaga planetă. Amîndouă secerile sînt false. Cea mai mare taie mai bine. Găsiţi Tabulae Rudolphinae unde apune Soarele. Vezuvius aruncă trei scîntei verzi spre cer. Salutări de la Kun Ilsu preşedintele.

Am citit mesajul de cîteva ori şi ne-am uitat unii la alţii stupefiaţi.

— Nu înţeleg nimic din asta, zise căpitanul. Aparent este un cod. Sau poate că cel care-l transmite...

— Dacă este un cod, atunci nouă ne este transmis, spuse ofiţerul din Sala de Comunicaţii. Sîntem singura navă cu oameni pe aici, un apel către o navă automată s-ar fi făcut cu o serie programată de impulsuri. De asemenea, răspunsul a venit pe aceeaşi lungime de undă pe care am transmis ultimul nostru mesaj. Luînd toate acestea în consideraţie, nouă ne-a fost trimis, am tras eu concluzia. Faptul că este codificat înseamnă că este un mesaj important. Şi apoi, conţine prea multe trucuri ca să fie un mesaj transmis de un telegrafist bîlbîit. Dar ce sistem de codificare o fi folosit? Ce sistem aţi folosi ca să induceţi în eroare un calculator care trage cu urechea?

— Bine, uitaţi-vă în toate cărţile de coduri, în special cele vechi, zise căpitanul. Şi îndată ce găsiţi ceva anunţaţi-mă! Confirmaţi şi fiţi pe recepţie! Poate ne mai transmit ceva.

Iar trecură 10 ore şi difuzoarele rămaseră mute cu încăpăţînare. De la Sala Comunicaţiilor ni se transmise că încă nu se descifrase mesajul. Era evident că „Homo” de la început înseamnă „om” şi că „homini sui furis” — omenirea liberă şi independentă — într-o latină nu tocmai corectă. Tabulae Rudolphinae este numele antologiei de texte a lui Kepler din 1621 care în timpul secolului 17 a fost manualul de bază în astronomie. „Unde apune Soarele” ar putea însemna că ar trebui să căutăm o ediţie a acestei cărţi publicată în Vest, în vestul Europei sau în America, dar nu aveam aşa ceva la bordul navei, nici măcar un singur exemplar. „Vezuvius” este probabil chiar Vezuviu — vulcanul stins din Italia. Dar despre acest, despre „zborul în comun” şi „porumbel” şi „puncte luminoase” şi „seceri false” nu se putea spune nimic.

Dezamăgit, mi-am făcut de lucru în biblioteca de microfilme. Aveam o bănuială că trebuie să fie ceva în mesaj, şirul de cuvinte bănuiam să aibă o logică. Dar care era cheia? Cum aş putea găsi soluţia? Am ales cîteva microfilme şi le-am pus în proiector, sperînd că mă vor pune pe drumul cel bun. Dar după o jumătate de oră eram descurajat din nou. Nu ştiam nimic mai mult ca înainte. Şi atunci privirea mi-a căzut pe macheta crucişătorului Spaţial „Naţiunile Unite ale planetei Pămînt”. Din motive sentimentale o luasem de pe nava noastră care rămăsese pe îndepărtata planetă Ei Bi. Numele era înscris pe

proră, dar pe cealaltă parte, partea dinspre perete... da, da... cealaltă parte... Mi-am amintit brusc că era ceva, parcă un desen... ce era? În doi paşi am şi fost lîngă machetă şi-am întors-o. Pe cealaltă parte era desenat un porumbel cu o ramură de măslin în cioc — porumbelul păcii! Era clar acum! Noi eram „porumbelul” din mesaj. Dar restul... M-am întors la ecranul central şi după ce mi-am copiat textul exact al mesajului m-am aşezat cu capul în mîini citindu-l cuvînt cu cuvînt...

După mai puţin de o jumătate de oră eram din nou în Sala de Control. Dintr-o privire mi-am dat seama după faţa lui Igor că mesajul nu fusese încă descifrat.

— Replica la parola de identificare în circumstanţe speciale pe care o aşteptai de la calculatorul împuternicit este „SOIUZ”, nu-i aşa? „APOLLO-SOIUZ” este parola întreagă, nu? l-am întrebat îneercînd să par indiferent.

Igor şi-a ridicat capul surprins. De unde ştii?

— „Ştiu despre primul zbor în Comun” — am răspuns.

— Hei, asta-i o propoziţie din mesaj! ţipă el.

— Da, şi înseamnă de fapt: „Ştiu parola şi răspunsul ei „Apollo Soiuz primul zbor în comun în Cosmos. Şi asta ne arată că cel care ne trimite mesajul este preşedintele autorizat al Naţiunilor Unite, indiferent că organizaţia mai există sau nu. După cum vezi este vorba de un cod obişnuit, asociativ.. Dar totuşi, un cod care poate fi compus şi decodificat doar de o fiinţă umană, nu de un calculator!

— Da, bine, şi restul mesajului, restul...

— Cred c-am reuşit să-l descifrez.

Iată: „Inima” este simbolul casei, al casei unde ne întoarcem. „Puncte roşii luminoase au năpădit întreaga planetă” — ce planetă s-a chemat „Planeta roşie” pînă să pună omul piciorul pe ea? „Secera” este simbolul Lunii. Care planeta a avut două luni care multă vreme s-au crezut a fi artificiale? Se precizează că trebuie să ne referim la cea mai mare, la vestul unei zone geografice ce poartă numele lui Kepler şi „Vezuviu” este probabil numele unui vulcan sau crater. Astfel interpretat mesajul ar suna cam aşa: „Omul cheamă nava Naţiunilor Unite ale Planetei Pămînt. Parola si replica este Apollo-Soiuz. Casa voastră nu mai este Pămîntul ci Planeta Marte, cel mai mare satelit al său — Phobos, la vest de colina lui Kepler. În craterul stins veti vedea trei puncte verzi. Salutări de la Kun il Su —

preşedintele omenirii libere!

Igor suspină adînc. Excelent! Felicitări! Asta trebuie să fie!

Apoi ordonă în microfon: Vă rog afişaţi harta lui Phobos pe ecranul central. În mai puţin de un minut, mărindu-şi treptat viteza, nava noastră se îndreptă spre Phobos. Singurul loc din Univers unde mai existau visele de libertate ale Planetei Pămînt şi unde se ţeseau planuri pentru eliberarea sa.

Am stat la fereastră observînd, ca în urmă cu cincisprezece ani, cum globul pămîntesc se topea în depărtare, cu deosebirea că acum nu pusesem piciorul pe el. Acea planetă caldă, albastră, casa noastră cea adevărată; Phobos, care în traducere înseamnă frică este numai un popas în drumul către planeta noastră. Sau acesta va fi locul unde se vor stinge ultimii reprezentanţi ai rasei umane, cei care cu atîta mîndrie şi-au spus „Homo”. Acolo sînt posibile doar condiţiile artificiale de viaţă, ceea ce înseamnă că doar o mînă de oameni trăiesc pe Phobos. Şi atunci mi-am amintit de microfilmele care tratau istoria planetei Ei Bi. În agitaţia ultimelor zile uitasem să-i spun căpitanului despre ele. Dar experienţa şi cunoaşterea unei civilizaţii apuse vor putea ajuta rasa umană să se susţină, să se reîntoarcă pe Pămînt, — sau va continua să hoinăreasca prin Cosmos căutînd un alt loc nou, liber, unde să se aşeze: un nou Pămînt. Erau multe întrebări fără răspuns, prea multe lucruri necunoscute şi numai timpul va putea să-şi spună ultimul cuvînt...

Nava îşi schimbă direcţia cu cîteva grade şi Pămîntul acoperit de vălul alb-cenuşiu al norilor ieşi din raza noastră vizuală. În locul lui se ivi maiestuosul Jupiter; centura ceţoasă neîntreruptă de asteroizi dintre Jupiter şi Marte se dispersase în mii de milioane de corpuri de diferite mărimi printre care plutea un nor de praf strălucitor. Nava se mai întoarse cu cîteva grade şi acum, chiar în faţa noastră, se vedea solul roşietic al lui Marte, în spatele orizontului său negru în contre-jour apăru ca o seceră mică Phobos. Ne-am repezit unii la alţii strîngîndu-ne în braţe. Cu toată forţa motoarelor nava gonea spre micuţa Phobos care se rotea rapid, dintotdeauna, peste canalele uscate şi craterele circulare cu fundul plat de pe suprafaţa planetei roşii ce poartă numele zeului războiului Marte.

În Sala de Control, rapoartele şi ordinele veneau unul după altul — Sala de navigaţie, Sala maşinilor, Sala de

navigaţie, din nou Sala de Comunicaţie, Sala maşinilor... În sfîrşit, toate calculele fură terminate, nava era pe drumul cel bun. În mai puţin de 10 minute urma să fim deasupra lui Phobos; va fi în plină zi...

— Apropo, l-am întrebat pe Igor, într-o scurtă pauză, n-am apucat să te întreb, cum ai ştiut că vorbeai cu un calculator?

Priveşte, zise Igor, întinzînd o hartă a Pămîntului. M-am uitat, Punctul E.L.I. 93,71/08 era chiar în locul unde oceanul Atlantic avea cea mai mare adîncime, nici o insuliţă prin apropiere.

— A ales cel mai potrivit loc ca să ne distrugă — zise Igor. Explozia noastră la aterizare ar fi răsunat ca o bombă teribilă şi doar un mic val şi rafala călduţă de vînt ar fi atins ţărmurile. Şi totul s-ar fi terminat.

— Dar, dar ai fi putut să te gîndeşti că au un cosmoport pe o insulă artificială.

— Şi mai era ceva. Aminteşte-ţi ce-au zis: „Pe baza vitezei voastre am calculat că puteţi ajunge aşa de repede”. Acum spune-mi ce fiinţă umană ar putea calcula asta în cîteva secunde? Cîteva minute bune i-ar fi trebuit doar ca să introducă datele în calculator. Era eficient şi raţional în cea mai mare măsură, după cum ai văzut, dar nu îndeajuns să ne ducă de nas. Dar noi l-am dus pe el. Am cîştigat prima bătălie. Dar adevăratul război de-abia începe: omenirea împotriva calculatoarelor şi roboţilor, aceste maşini create de om şi scăpate de sub controlul său.

Solul lui Phobos, cu orizontul său rotund mărindu-se, era chiar în faţa noastră. Craterul Stickney şi stînca lui Kepler erau încă sub orizont, acoperite de întuneric. Apoi primul inel ai cratereului începu să se contureze, întîi ca o elipsă turtită, apoi ca un om, în cele din urmă umplînd întregul ecran. în fundul craterului mai erau încă zone întunecate şi nu se zărea nici o lumină. Aşteptam cu respiraţia tăiată — era posibil să fi făcut vreo greşeală, sau mesajul însemna cu totul altceva? Sau, în cel mai rău caz — nu însemna nimic? Totul era în zadar, chiar interpretarea mea răstălmăcită a mesajului?

Prima rază de soare căzu pe fundul craterului, partea sa nordică se lumină repede, şi jos, jos, chiar în fundul craterului, străfulgeră lumina unui ochi verde fosforescent care continuă să împrăştie o lumină palidă, verzuie.

Am respirat adînc şi am privit în jur — un suspin de uşurare se auzi în Sala Centrală. Şi apoi încă doi ochi verzi strălucitori, sclipiră astfel încît acum formau un triunghi. În acelaşi moment o voce umană, clară, puternică, veselă, de foarte aproape se auzi în difuzoare.

„Soiuz cheamă Apollo. Către cei reîntorşi de pe planeta Ei Bi. Vă putem vedea. Sînteţi chiar deasupra noastră. Pămîntul este neted şi tare, puteţi ateriza oriunde în zona marcată. Bine aţi venit în colonia liberă a Naţiunilor Unite ale Planetei Pămînt!”

Şi marele Crucişător spaţial de pe planeta Ei Bi care purtase prin spaţiu mesajul păcii, prieteniei, bunei vecinătăţi şi înţelegerii, trimis de planeta Pămînt şi rasa umană, se pregăti să coboare pe fundul craterului de pe Phobos, să înceapă pregătirile pentru război, pentru bătălia nemiloasă ce trebuia dusă pentru eliberarea planetei Pămînt şi a întregii rase umane.